

2. Wynagrodzenie dodatkowe za czas pracy w godzinach nadliczbowych w służbie w ruchu ciągłym wynosi:

- 1) za każdą z 36 godzin przekraczających wynikający z zasady 8-godzinnego dnia pracy i 46-godzinnego tygodnia pracy miesięczny wymiar czasu pracy — 1/200 część uposażenia zasadniczego zwiększoną o 50%;
- 2) za każdą dalszą godzinę ponad 36 oraz za godziny przepracowane w nocy i w ustawowe dni świąteczne — 1/200 część zasadniczego uposażenia zwiększoną o 100%.

§ 4. Pracownik może otrzymać dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych tylko wówczas, jeżeli pracę w godzinach nadliczbowych zarządziła jego władza przełożona.

§ 5. Służbę ambulansową i konwojową należy traktować jako służbę w ruchu ciągłym.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1957 r.

Minister Łączności: Z. Moskwa

135

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 maja 1958 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułami 57 i 61 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych,

artykułami 56 i 60 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu,

artykułami 137 i 140 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz

artykułami 152 i 156 Konwencji Genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny,

podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 38, poz. 171), następujące państwa złożyły Rządowi Szwajcarskiemu swoje dokumenty ratyfikacyjne bądź akcesyjne powyższych Konwencji:

Koreańska Republika

Ludowo-Demokratyczna dnia 27 sierpnia 1957 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

- 1) Do artykułu 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych z dnia 12 sierpnia 1949 roku:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie będzie uważał za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego rannych i chorych lub personel sanitarny, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile rząd państwa, od którego zależą osoby podlegające ochronie, nie wyrazi swej zgody”.

- 2) Do artykułu 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu z dnia 12 sierpnia 1949 roku:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie będzie uważał za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego rannych, chorych i rozbitków lub personel sanitarny, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile rząd państwa, od którego zależą osoby podlegające ochronie, nie wyrazi swej zgody”.

- 3) Do artykułu 10 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych z dnia 12 sierpnia 1949 roku:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie będzie uważał za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego jeńców wojennych, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile rząd państwa, od którego zależą osoby podlegające ochronie, nie wyrazi swej zgody”.

Do artykułu 12 tej samej Konwencji:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej

uważa, że nawet podczas okresu, w którym Mocarstwo zatrzymujące jeńców wojennych przekazało jeńców wojennych pod opiekę innym Mocarstwom, będącym stronami niniejszej Konwencji, nie uchyła to odpowiedzialności pierwotnego Mocarstwa zatrzymującego za stosowanie niniejszej Konwencji w stosunku do tych jeńców wojennych”.

Do artykułu 85 tej samej Konwencji:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie będzie związany art. 85 w sprawie traktowania jeńców wojennych skazanych, zgodnie z ustawodawstwem Mocarstwa zatrzymującego jeńców wojennych, za popełnienie zbrodni wojennych lub przestępstw niehumanitarnych, na podstawie zasad Trybunału Norymberskiego oraz Dalekowschodniego Międzynarodowego Trybunału Wojskowego w Tokio”.

- 4) Do Konwencji Genewskiej dotyczącej ochrony osób cywilnych podczas wojny z dnia 12 sierpnia 1949 roku:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej uważa, że niniejsza Konwencja nie może w pełni zaspokoić wymagań humanitarnych, ponieważ nie stosuje się do osób cywilnych znajdujących się poza terytorium okupowanym przez nieprzyjaciela. Biorąc jednak pod uwagę, że niniejsza Konwencja posiada aspekt pozytywny chroniąc interesy osób cywilnych na terytorium okupowanym i w całym szeregu innych przypadków, Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej przystępuje do niej z zastrzeżeniami do następujących artykułów:

Do artykułu 11 tej Konwencji:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie będzie uważał za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego osoby podlegające ochronie, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile rząd państwa, od którego zależą osoby podlegające ochronie, nie wyrazi swej zgody”.

Do artykułu 45 tej Konwencji:

„Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej uważa, że nawet podczas okresu, w którym Mocarstwo zatrzymujące osoby chronione przekazało osoby chronione innym Mocarstwom, będącym stronami niniejszej Konwencji, nie uchyła to odpowiedzialności pierwotnego Mocarstwa zatrzymującego za stosowanie niniejszej Konwencji w stosunku do tych osób podlegających ochronie.”

Sudan dnia 23 września 1957 r.

Wielka Brytania dnia 23 września 1957 r.

Republika Dominikańska dnia 22 stycznia 1958 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz